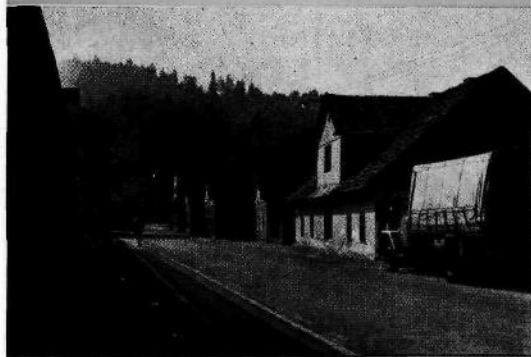
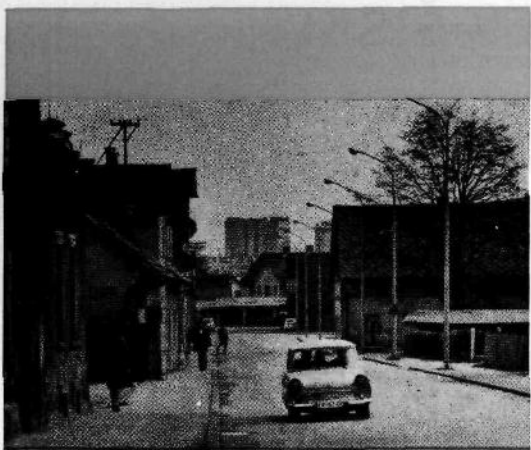

ŠIŠKA JE ČUDOVIT KRAJ

Naš glavni in odgovorni urednik se je pogovarjal s tovarišem Francem Šetincem, članom sekretariata CK ZKS in odgovornim urednikom slovenske izdaje »Komunista«, ki se je v Šiško preselil pred pol leta.

B. ŠTULAR: Tovariš Šetinc, postali ste občan Šiške. Kako se počutite? Imate že občutek »domovinske pravice«?

F. ŠETINC: Počutim se dobro. Nikoli si nisem mislil, da bom kdaj živel v tako prijetnem okolju kakor je Soseska šest. Blizu so gozdovi, pot me vodi naravnost od bloka na Mostec ali Rožnik. To je prečudovito. Svoj prosti čas najraje preživim v gozdovih. Tudi v službo me vodi pot na vrh Šišenskega hriba, potem pa se spustim proti središču mesta.

B. ŠTULAR: Kaj pa občutek »domovinske pravice« ...?

F. ŠETINC: Saj prav to, o čemer sem govoril, ustvarja v meni občutek pripadnosti Šiški. Sedaj, ko vem, kako lep je moj košček Šiške, ne bi več želel živeti v kaki drugi občini.

B. ŠTULAR: In vendar: kakšno je bilo vaše prvo srečanje s Šiško, pri čemer mislim na družbenopolitično skupnost, na skupnost ljudi, delovnih organizacij, ustanov, uradov itd.?

F. ŠETINC: Prvi pozdrav je bila vaša (oprostite: sedaj tudi moja) Tribuna. Seznanila me je z nekaterimi problemi in me spomnila, da so razen moje poti na Rožnik, razen mojega gozda, ki sega skoraj do našega bloka, tudi še druge reči v občini, problemi, težave, uspehi in kaj vem kaj vse še.

B. ŠTULAR: Laskate nam, ker omenjate naš časnik kot prvega, s katerim ste se srečali v Šiški. Ali je to dovolj?

F. ŠETINC: Ne, ni dovolj. Časnik gotovo opravlja hvale vredno poslanstvo. Mislim, da bi vsakega občana, ki prihaja ali odhaja, morala pozdraviti ali se posloviti od njega občina v obliki knjižice s podpisom predsednika občinske skupščine. Da bi mu predsednik zaželel dobrodoščilo ali se poslovil od njega in se mu zahvalil za njegov prispevek v življenju občine. V knjižici naj bi bili najosnovnejši podatki, ki bi občana seznanili z vsem, kar mora vedeti o občini, v kateri bo živel. Skratka, knjižica bi morala predstaviti novemu občanu podobo občine, njeno preteklost in na kratko tudi njene perspektive. Za tiste, ki zapuščajo občino, bi vsebino spremenili, morda bi moral biti poudarek na dosežkih, tako da bi odhajajoči občan začutil, da je v njih tudi njegov delež in da so mu občani, ki ostanejo, hvaležni zanj.

B. ŠTULAR: Lepa misel, ideja, o kateri bi bilo vredno razmisliti. Mislim, da česa podobnega nimajo nikjer ...

F. ŠETINC: Še nekaj sem hotel reči. Razen knjižice bi bil izjemno koristen tudi sestanek, srečanje novih občanov s predsednikom skupščine, predsednikom Socialistične zveze in drugimi predstavniki družbenopolitičnega življenja. Ne vem, koliko ljudi se priseli vsak mesec, gotovo ne več kakor za eno dvorano. Ali ne bi bilo lepo, če bi organizirali taka srečanja? To bi zapustilo v človeku močan, nepozaben vtis, ki bi obvezoval ...

B. ŠTULAR: Ste se srečali že s svojo krajevno skupnostjo, odbornikom občinske skupščine, predstavnikom Socialistične zveze in drugimi zastopniki javnega življenja vaše ožje skupnosti?

F. ŠETINC: Dobil sem vabilo za zbor volivcev, vendar se ga nisem udeležil, ker sem bil odsoten. Žena je bila povabljen na prireditev ob dnevu žensk. Vabilo je bilo toplo napisano, brez suhih formalnosti in obrabljenih fraz. To mi je bilo všeč. Starejši prebivalci Soseske šest pravijo, da je tod malo sestankov. Ali je to res, moram še preveriti. Nekaj jeze je bilo v zimskem času, ko so prvič zelo slabo splužili ulice. Direktorju podjetja »Snaga« sem pisal o tem in mislim, da je opozorilo zaleglo.

B. ŠTULAR: So Sosesko šest že povsem uredili?

F. ŠETINC: Čeprav še naprej gradijo stanovanjske bloke, je takšna, kakršna je, prečudovita. Naglica, s katero so asfaltirali ulice, urejali zelenice, sadili drevesa in grmičevje, postavljali otroška igrišča itd., me je presenetila. Bojim se le, da vsega tega ne znamo ceniti, kakor da je naše. Ko se ljudje vselijo v nova stanovanja, puščajo pred blokom vse nastlano s papirjem, kartoni in podobnim. Nekateri se ne potrudijo, da bi vse to lepo počistili. Če hoče imeti lepo urejeno in snažno stanovanje, naj mu bo pri srcu tudi čistoča okolja, naselja.

B. ŠTULAR: Imate občutek, da se stanovalci »zapirajo« v svoja stanovanja, da je premalo družabnosti, premalo pristnejših stikov med stanovalci v bloku in prebivalci naselja?

F. ŠETINC: To je bolezen sodobne urbanizacije. Premalo smo razmišljali o tem, kako se ji izogniti, da ne bomo tudi v tem podobni drugim zahodnim deželam. V našem stopnišču se še nismo sešli, da bi se pogovorili vsaj o tem, kako bomo gospodarili s tistim, kar je skupno — s hodniki, z neposrednim okoljem, kletnimi prostori itd. To je tudi moja krivda. Razmišljam o tem, da bi povabil sosa-novalce na kavo. Nekdo mora dati pobudo. Usoda nas je »združila«, morda bomo desetletja živeli skupaj, zato nam ne more biti vseeno, kakšni bodo naši odnosi, ali bomo imeli okrog bloka zelenje in cvetje ali smetišče.

B. ŠTULAR: Ste šiško poznali že od prej?

F. ŠETINC: Neposredno po vojni sem bil nekaj časa v Šiški. Iz tistih časov mi je ostala v spominu pusta, dolgočasna.

Potem Šiške nisem več obiskal. Ta leta, ko sem bil Bežigradjčan, sem se sicer večkrat peljal skozi Šiško, se pravi po Celovški, toda pogled iz avtomobila je premalo, da bi si človek ustvaril vtis o novi podobi te občine. Odkar sem Šiškar, sem na svojih sprehodih odkril mnogo novega, marsikaj me je presenetilo, očital sem si, da premalo poznam ta del Ljubljane. Sram me je bilo. Šiška je v povojnih letih zelo napredovala, lepša je in nič več dolgočasna. Poslopja ob Celovški so mi prejšnja leta zakrivala tisto, kar je nastajalo kot nova Šiška, čeprav je tudi ob tej glavni »arteriji« marsikaj novega. Tam, koder je bilo še po vojni polje, so sedaj najlepši predeli Šiške. Je pa še precej pomanjkljivosti. Ne morem razumeti, da, denimo, asfaltiramo vse ulice in steze in stezice, ki vodijo skozi naselje Soseska šest, pozabimo pa na Osterčevo, ki je še vedno makadamska, čeprav povezuje novo naselje s šišensko ulico. Najbrž ne sodi več v območje Soseske šest. Kaj pa solidarnost?

B. ŠTULAR: Spomnili ste me na pogost očitek, da v Soseski šest živi samo »elita«, češ tam ni proletarcev. Kaj mislite o tem?

F. ŠETINC: To je žaljivo za prebivalce naselja. Prava »elita« živi v razkošnih vilah, ki jih pa v Soseski šest ni. Upam, da smo že preživeli primitivno pojmovanje proletariata kakor ljudi s krampi in lopatami. Res so sedaj cene stanovanj astronomske in nedosegljive družini s poprečnimi dohodki, toda to ne velja samo za stanovanja v našem naselju. Toda še pred dvema letoma so bile cene občutno nižje, skoraj za polovico. Če gremo za več let nazaj, je bila situacija še ugodnejša. Takrat so se priseljevali v Sosesko šest tudi proletarci, kvalificirani delavci, tehniki, podoficirji itd. Najbrž niso prebivalci našega naselja krivi, da imamo tako slab sistem stanovanjske graditve, tako slabo stanovanjsko politiko?!

B. ŠTULAR: Kako je s trgovino, servisi, gostišči itd.?

F. ŠETINC: Čeprav me žena včasih pošlje v trgovino, vendar vem o tem premalo, da bi lahko sodil, ali je dovolj razvita ali premalo. Vem samo to, da so »na kupu« tri samopostrežne trgovine, ki se po kvaliteti postrežbe in izbiri blaga bistveno razlikujejo med seboj. Otroški vrtec je velik in lep, vendar še vedno premajhen, da bi lahko sprejel vse otroke, ki so varstva potrebni. Žal mi je mater in otrok, ki jih srečujem pred šesto uro, ko zaspani hitijo v otroški vrtec. Ta naš delovni čas, ki pričinja v tovarnah ob šestih, je vse prejel kot sodoben.

B. ŠTULAR: Hvala za pogovor!

